

The Holy See

VIAGGIO APOSTOLICO DI SUA SANTITÀ FRANCESCO

nel REGNO DEL BAHREIN

in occasione del "Bahrain Forum for Dialogue: East and West for Human Coexistence"
(3 - 6 NOVEMBRE 2022)

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u Manami

Papa biskupima i svećenicima u Bahreinu: Širite radost evanđelja

Nedjelja, 6. studenoga 2022.

[Multimedia]

[...]

Draga braćo i sestre, imajmo uvijek na umu ovo: Crkva se rađa iz Kristova probodenog boka, iz kupelji preporođenja u Duhu Svetom. Mi nismo kršćani zbog svojih zasluga ili samo zato što se držimo jednog vjerovanja, nego zato što smo u krštenju dobili na dar živu vodu Duha, koja nas čini ljubljenom djecom Božjom i braćom među nama, čineći nas novim stvorenjima. Sve proizlazi iz milosti, sve dolazi od Duha Svetoga. Dopustite mi da se s vama kratko zadržim na tri velika dara koje nam Duh Sveti daje i traži da ih prihvatimo i živimo. To su radost, jedinstvo i proroštvo.

Prije svega, Duh je *izvor radosti*. Svježa voda koju Gospodin želi da provre u pustinjama našeg čovječstva, pomiješanog sa zemljom i krhkošću, sigurnost je da nikada nećemo biti sami na svom životnom putu. Duh je, naime, Onaj koji nas ne ostavlja same, on je Tješitelj; tješi nas svojom diskretnom i blagotvornom prisutnošću, prati nas s ljubavlju, podupire u borbama i teškoćama, potiče naše najljepše snove i najveće želje, otvara nas divljenju i ljepoti života. Radost Duha, dakle, nije povremeno stanje ili prolazni osjećaj, a još manje ona vrsta „konzumerističke i

individualističke radosti koja je tako prisutna u nekim kulturnim iskustvima današnjice“ (apost. pob. *Gaudete et exsultate*, 128). To je, naprotiv, radost koja proizlazi iz odnosa s Bogom, iz spoznaje da, unatoč teškoćama i mračnim noćima kroz koje ponekad prolazimo, nismo sami, izgubljeni ili poraženi, jer On je s nama. I njome se možemo suočiti i nadvladati sve, čak i ponore boli pa i samu smrt.

Vama, koji ste otkrili tu radost i živite je u zajednici, želim reći: *čuvajte je*, štoviše, *umnožite je*. A znate li koja je najbolja metoda za to? *Darivati je*. *Dà*, kršćanska je radost zarazna, jer evanđelje potiče čovjeka da izađe iz samoga sebe kako bi prenosio ljepotu Božje ljubavi. Stoga je bitno da u kršćanskim zajednicama radosti ne nestane i da je se dijeli; da se ne ograničavamo na ponavljanje gesti iz navike, bez entuzijazma, bez kreativnosti. Važno je da osim liturgije, osobito misnog slavlja, tog izvora i vrhunca kršćanskog, učinimo da radost evanđelja kola u živom pastoralnom djelovanju, osobito s mladima, obiteljima i zvanjima za svećenički i redovnički život. Kršćanska radost se ne može zadržati za sebe, a kada pustimo da kola, ona se umnožava.

Duh je, nadalje, *izvor jedinstva*. Oni koji ga prihvaćaju primaju Očevu ljubav i postaju njegova djeca; i, ako djeca Božja, također braća i sestre (usp. *Rim* 8, 15-16). Ne može biti mjesta za djela tijela, to jest egoizam: za podjele, svađe, klevete, ogovaranja. Podjele svijeta, kao i etničke, kulturne i obredne razlike, ne mogu povrijediti ili ugroziti jedinstvo Duha. Naprotiv, njegova vatra spaljuje svjetovne želje i obasjava naš život onom toplom i suosjećajnom ljubavlju kojom nas Isus ljubi, tako da i mi možemo ljubiti jedni druge na taj način. Zato, kad Duh Uskrsloga silazi na učenike, postaje izvor jedinstva i bratstva protiv svakog egoizma; uvodi jedinstveni jezik ljubavi, kako različiti ljudski jezici ne bi ostali daleki i nerazumljivi; ruši barijere nepovjerenja i mržnje, kako bi stvorio prostore prihvaćanja i dijaloga; oslobađa od straha i ulijeva hrabrost da se izađe u susret drugima s razoružavajućom snagom milosrđa. Ako smo primili Duha, naš je crkveni poziv prije svega čuvanje jedinstva i gajenje zajedništva.

Svi okupljeni u jednu obitelj, svi uzdižu hvalu Gospodinu: to je snaga kršćanske zajednice, prvo svjedočanstvo koje možemo dati svijetu. Nastojmo biti čuvari i graditelji jedinstva! Kako bismo bili vjerodostojni u dijalogu s drugima, živimo bratstvo među nama. Činimo to u zajednicama, prepoznavajući vrijednost karizme sviji, a da pritom ne umrtvljujemo nijednu; činimo to u redovničkim kućama, kao živim znakovima sloge i mira; činimo to u obiteljima, kako bi se sveza ljubavi sakramenta pretočila u svakodnevne stavove služenja i praštanja; činimo to i u multireligijskom i multikulturalnom društvu u kojem živimo: uvijek u korist dijaloga, tkalci zajedništva s braćom drugih vjera i vjeroispovijesti. Znam da na tom putu već pružate dobar primjer, ali bratstvo i zajedništvo su darovi koje se ne smijemo umoriti tražiti od Duha, kako bismo se othrvili napasti neprijatelja, koji uvijek sije razdor.

Konačno, Duh je *izvor proroštva*. U povijesti spasenja susrećemo brojne proroke koje Bog poziva, posvećuje i šalje među ljude da govore u njegovo ime. Proroci primaju od Duha Svetoga nutarnje svjetlo koje ih čini pažljivim tumačima stvarnosti, sposobnima dokučiti Božju prisutnost unutar

ponekad zamršenih bora povijesti i otkriti je ljudima. Često su riječi proroka oštre: nazivaju imenom zle namisli koje vrebaju u srcima ljudi, potkopavaju lažnu ljudsku i vjersku sigurnost, pozivaju na obraćenje.

I mi imamo ovo proročko zvanje: svi krštenici primili su Duha i proroci su. I kao takvi ne možemo se pretvarati da ne vidimo djela zla, ne smijemo ostati u „svom spokoju“ da ne bismo uprljali ruke. Naprotiv, primili smo Duha proroštva da svojim životnim svjedočanstvom iznesemo Evanđelje na svjetlo. Proroštvo nas čini sposobnima provoditi u djelo evanđeoska blaženstva u svakodnevnim situacijama, odnosno graditi s čvrstom krotkošću ono Božje kraljevstvo u kojem se ljubav, pravda i mir suprotstavljaju svakom obliku egoizma, nasilja i srozavanja. [...] Ali briga o zatvorenicima dobra je za sve, kao ljudsku zajednicu, jer se dostojanstvo i nada društva mjeri dostojanstvom i nadom kako se postupa s najmanjima. [...]

Draga braćo i sestre, ovih mjeseci puno smo molili za mir. U vezi s tim, sporazum koji je potpisan, a tiče se situacije u Etiopiji, daje nadu. Potičem sve da podupru ovo opredjeljenje za trajni mir, kako bismo, uz Božju pomoć, nastavili kročiti putevima dijaloga i kako bi narodi što prije našli miran i dostojanstven život. K tome, ne želim zaboraviti moliti i pozvati vas da molite za Ukrajinu, koja prolazi kroz mučeništvo, da taj rat prestane.

A sada, draga braćo i sestre, došli smo do kraja. Želim reći „hvala“ za ove dane provedene zajedno; ali ne zaboravite radost, jedinstvo i proroštvo, ne zaboravite ih! Srcem punim zahvalnosti blagoslivljam sve vas, posebno one koji su radili na organizaciji ovog putovanja. I, budući da su ovo posljednje javne riječi koje upućujem, dopustite mi da zahvalim Njegovom Veličanstvu kralju i vlastima ove zemlje – također i ministru pravosuđa, koji je ovdje prisutan – na njihovom iznimnom gostoprimstvu. Potičem vas da ustrajno i radosno nastavite svoj duhovni i crkveni hod. A sada zazovimo majčinski zagovor Djevice Marije, koju s radošću častim kao Gospu od Arabije. Neka nam ona pomogne da se uvijek damo voditi od Duha Svetoga i neka u nama čuva radost, povezanost u ljubavi i molitvi. Računam na to: ne zaboravite moliti za mene.

[Angelus Dómini nuntiávit Mariæ....]